

Harold Archibald Kenney werd op 7 september 1922 geboren in Lower Argyle, een vissersdorpje op ruim 30 km van de havenstad Yarmouth in Nova Scotia. Zijn ouders, Harold Archibald Kenney sr. (1891–1955) en Eva Lillian Harding (1893–1935), kwamen uit dezelfde streek. Ze trouwden in 1916 en kregen vier kinderen: Elinor, Harold, Olive en Earlon.

Harolds ouders trouwden kort voordat zijn vader in dienst trad om te vechten in de Eerste Wereldoorlog. Harold sr. maakte deel uit van de *Canadian Railway Troops*, een eenheid die zich bezighield met de aanleg en het onderhoud van spoorwegen achter de frontlinies. In november 1918 raakte hij ernstig gewond tijdens

werkzaamheden bij Arras in Noord-Frankrijk. Hij raakte met zijn gereedschap een mosterdgasbom, waardoor die in brand vloog en hij tweedegraads brandwonden opliep. Hij verbleef drie maanden in het ziekenhuis om te herstellen.

In oktober 1919, een half jaar nadat Harolds vader teruggekeerd was uit Europa, verhuisden zijn ouders naar Boston, Massachusetts, waar in 1921 hun dochter Elinor geboren werd. Niet lang daarna keerde Harolds moeder met Elinor terug naar Lower Argyle. Waarschijnlijk voelde ze zich meer thuis op het platteland, in de buurt van haar familie. Harolds vader was het grootste deel van de tijd uit huis. Eerst werkte hij als zeeman, later op een scheepswerf in Boston. In 1929 werd hij genaturaliseerd tot Amerikaans staatsburger. De andere kinderen — Harold, Olive en Earlon — werden allen in Lower Argyle geboren.

In december 1935 overleed Harolds moeder aan baarmoederkanker. Tijdens haar ziekte en na haar overlijden nam haar jongste zus Veda waarschijnlijk de zorg voor het gezin op zich. In december 1936 hertrouwde Harolds vader met Florence Goodwin, die ongeveer twintig jaar jonger was dan hij. Harold sr. en Florence kregen twee kinderen, die beiden in Lower Argyle geboren werden. Pas in 1942 vestigde Florence zich met de drie nog thuiswonende kinderen bij haar man in Boston.

Harold doorliep de acht leerjaren van de *public school* en verliet deze in 1936, toen hij 14 jaar oud was. Het jaar daarna vertrok hij uit Nova Scotia. Hij had

daar vermoedelijk weinig meer te zoeken — zijn moeder was overleden en zijn vader was afwezig. Tijdens de Grote Depressie van de jaren dertig was er ook meer kans op werk in een stad. Hij vestigde zich in de havenstad Saint John in New Brunswick en bouwde daar een bestaan op. Hij vond werk als expeditie-medewerker bij *George E. Barbour Co.*, een groothandel en voedselverwerkend bedrijf, dat actief was in Atlantisch Canada en Québec.

Harold was een betrokken lid van de *Douglas Avenue Christian Church* in Saint John, waar hij leraar was op de zondagsschool en voorzitter van de Young People's Society. Hij was van plan na de Tweede Wereldoorlog missionair werk te gaan doen. In die kerk leerde hij Vera Beurle McEachern kennen.

In 1942 meldde Harold zich aan bij het Canadese leger. Hij had daarvoor al, van juli 1939 tot augustus 1940, gediend in het *2nd Battalion, Saint John Fusiliers*. Hij trad in actieve dienst op 16 november 1942. Een maand later vroeg en kreeg hij toestemming om in het huwelijk te treden. Op 22 januari 1943 trouwde hij met Vera McEachern in de Douglas Avenue Christian Church.

Harold volgde een basistraining in Edmunston, New Brunswick. Daarna werd hij overgeplaatst naar het *Coast Defence and Anti-Aircraft Artillery Training Centre* in Halifax, waar hij acht weken artillerietraining kreeg en ingezet werd bij de verdediging van de belangrijke marinehaven.

Na vijf maanden vertrok hij van Halifax naar Engeland, waar op 21 juli 1943 van boord ging. Hij verbleef daar meer dan een jaar voor hij ingezet werd op het vasteland van Europa. In deze periode volgde hij een opleiding voor *Driver Mechanic (MV)*, een specialist die voertuigen bestuurde en kleine reparaties verrichtte aan zijn eigen en andere voertuigen. In juli 1944 behaalde hij zijn kwalificatie op het hoogste niveau, 'C'.

Op 5 oktober 1944 vertrok Harold uit Engeland. Elf dagen later voegde hij zich bij de *Royal Hamilton Light Infantry*, ook wel bekend als de *Rileys*, onderdeel van de 2e Canadese Infanteriedivisie. Op dat moment vochten de Rileys op Zuid-Beveland in de Slag om de Schelde — het offensief om de oevers van de Westerschelde op de Duitsers te veroveren, zodat de haven van Antwerpen gebruikt kon worden om het leger te bevoorraden.

Van november 1944 tot januari 1945 overwinterde de 2e Infanteriedivisie bij Nijmegen. Daar was na operatie Market Garden een statisch front ontstaan met een uitstulping in Duits gebied, de *Nijmegen Salient*.

In februari 1945 begon het Rijnlandoffensief, dat tot doel had de westoever van de Rijn ten noorden van het Ruhrgebied op de Duitsers te veroveren. De Rileys werden voor het eerst ingezet op 17 februari. Bij de gevechten, die duurden tot Xanten op 11 maart veroverd was, leden de Rileys net als andere Canadese regimenten zware verliezen. In deze periode werd Harold bevorderd tot waarnemend korporaal (*Acting Corporal*).

Na het Rijnlandoffensief werden de Rileys teruggetrokken naar het Reichswald bij Kleef om uit te rusten en versterkingen in hun gelederen op te nemen. Eind maart kon de 2e Infanteriedivisie bij Rees de Rijn oversteken nadat er een bruggenhoofd was gevormd aan de overkant van de rivier. Een snelle opmars naar Noord-Nederland begon.

Op 13 april 1945, nadat Assen was bevrijd, rukte de 2e Infanteriedivisie op naar Groningen. De voorste troepen bestonden uit een colonne tanks van de *Fort Garry Horse*, gevolgd door 'Kangaroos' — tanks zonder geschutskoepel — die werden gebruikt om soldaten van de Rileys te vervoeren. Ze naderden de stad vanuit het zuidwesten. Bij de stadsgrens stuitten de Canadezen op een wegversperring. Ze kwamen onder vuur te liggen van machinegeweren en *Flak*-luchtafweergeschut dat bij het Stadspark stond opgesteld. Dit was het begin van de Slag om Groningen, die tot 16 april zou duren.

*Eelderwolde, 13 april 1945.
Rileys in 'Kangaroos' op weg
naar Groningen.*

*Bron: Groninger Archieven.
Foto: D. Guravich.*

Toen de schemering inviel, trokken de tanks van de Fort Garry Horse zich terug: ze waren te kwetsbaar voor antitankwapens. De Rileys vochten door en slaagden erin de Paterswoldseweg ten zuiden van de Parkweg te zuiveren en het Stadspark te veroveren. Het lukte echter niet de strategisch belangrijke Parkbrug over het Noord-Willemskanaal te veroveren.

Zeven soldaten van de Rileys kwamen om bij de gevechten van 13 april in Groningen, waaronder Harold Kenney. Hij raakte gewond en overleed nog dezelfde dag. Zijn dienstdossier vermeldt als doodsoorzaak "died whilst in service" en niet "died of wounds received in action," wat doet vermoeden dat hij als bestuurder van een voertuig bij een ongeval betrokken was. Harold werd tijdelijk begraven op de Zuiderbegraafplaats in het Asserbos in Assen.

In mei 1945 werd er een herdenkingsdienst voor Harold gehouden in de Douglas Avenue Christian Church in Saint John. Zijn schoonvader was voorzitter van het herdenkingscomité. Bij de dienst waren ook zijn vader uit Boston, zijn zus Elinor en zijn tante Veda uit Lower Argyle aanwezig.

In 1946 werd Harold herbegraven op de Canadese Begraafplaats in Holten, waar hij nu rust in graf 10.E.16. De inscriptie op zijn grafsteen luidt

A HELPING HAND
TO ALL HE KNEW
HE WAS SO KIND
SO GENEROUS AND TRUE.

In Canada wordt Harold herdacht op het Yarmouth War Memorial, een monument ter nagedachtenis aan de mannen en vrouwen uit Yarmouth County, Nova Scotia die het leven lieten in de Eerste Wereldoorlog, de Tweede Wereldoorlog en de Koreaanse Oorlog.

Na zijn overlijden kreeg Harold Kenney de volgende Canadese militaire onderscheidingen: de *1935-1945 Star*, de *France and Germany Star*, de *War Medal 1935-1945* en de *Canadian Volunteer Service Medal with Clasp*.

Versie 2
© 2026 Walter Ravenek